



Uši a Vítr



NA VLNĚ HOŘÍČÍHO PSA | POESIE: M. ČMELÍKOVÁ | AUTOBUS NA CESTĚ | FILMOVÉ OKÉNKO | ÚHLY POHLEDU | RECENZE | ANKETA K AUTORSKÉMU PRÁVU

Rozhovor s Lenkou Hajdučkovou

*Básnířka a scénáristka narozená v roce 1988 v Banské Bystrici, v současnosti žijící a pracující v Praze. Vystudovala scénáristiku a dramaturgii na JAMU v Brně a momentálně studuje na FAMU. V současnosti vychází u vydavatelství Ears&Wind Records její první básnická sbírka **Priestory v mojej hlave**.*



V březnu bude v brněnském klubu Brooklyn pokřtěna Tvá básnická prvotina „Priestory v mojej hlave“...

S vítáním jara prebehne aj krst 21 marca, už sa na to teším, predsa len, je to prvá zbierka, ale na druhej strane je to aj trochu rozpačité vydávať po toľkých rokoch svoje verše. Niektoré básne z „Priestorov“ sú veľmi staré, tak sedem rokov, niektoré aj viac, iné básne sú staré len pár mesiacov.

Jak dľuboko píšete a čo Vás vlastne k poezii, ako výrazovému prvku, táhne?

Píšem približne od šestnástich, čo je asi tak desať rokov, s pauzami. Báseň je pre mňa priestor, kde sa dokážem vyjadriť najosobnejšie, ako viem. Básne sú vlastne krátke príbehy, ktoré si žijú svojim životom.

pokračovanie rozhovoru na strane 2

Novinky EWR

Naše neoficiální, původně ryze hudební, vydavatelství Ears&Wind Records se čím dál víc angažuje i na poli vydávání literárních samizdatů. Vyšla zde reedice Závišova Oběšeného Petra, prvotina Lucie Ruškové, vydatná kronika festivalu Krákor nebo soubor textů básníka Jaroslava Erika Friče. Nyní vychází sbírka haiku ponorkového lékaře – olomouckého básníka Mikyho Marusjaka, doplněná o fotografie Jany Navaříkové. Současně s Mikyho haiku spatří světlo světa i prvotiny dvou mladých básníků. Marie Čmelíková vydává eroticky laděnou sbírku básní, ilustrovanou vlastními malbami. Lenka Hajdučková z Banské Bystrice vydává sbírku doplněnou ilustracemi výtvarnice Terezy Damcové. Všechny tři literární tituly křtíme 21. března v Brně v Brooklynu.

Na poli hudebním právě vyšla deska Tiché lodi – Časy vody. Tiché lodi, to jsou muzikanti z Hynkových zámků: René na kytaru a hlas a hanácké Paganini Cipísek.

Na Krákoru 2015 křtíme desku olomoucké kapely Špinavé spodní prádlo – Dirty.

O vyšších novinkách na straně 7

MDŽ v Chicagu

Osmého března 2015. Likusák v Brně na Malé Americe duní. Jak se dá trávit nedělní odpoledne se dočtete v reportáži Ivoše Krejzka.

Více na straně 8



Anketa

Jaký máš vztah k vlastním autorským právům? Máš potřebu se nechat někým zastupovat?

Nejsem v tuto chvíli OSA, ani žádným jiným správcem autorských práv, zastupován a nechci na tom rozhodně již nic měnit. Nicméně, za čtyřicet let autorského psaní jsem prošel různými fázemi postoje k autorskému právu, a jeden čas jsem byl i OSA zastupován. A právě i díky této etapě jsem si názor na svoji tvorbu vs. autorská práva ujasnil:

Má-li to, co jsem napsal, pro někoho určitou hodnotu, určitě budu rád, když se o to se mnou podělí. A je mi jedno, jestli mi to sdělí jen tak mezi řečí u piva, nebo mi dá o stovku víc po koncertě. To co jsem napsal, je pro mne naprosto osobní záležitostí, a nechci, aby se hodnota toho měřila prostřednictvím tabulek a koeficientů. Většina textů a melodií vzniká, v mém případě, z pocitů, touhy a naprosté bezprostřednosti. Minimum kalkulu, techniky či profese. Rozhodně tedy nechci, aby na základě nějakých předem daných tabulek a norem byl kdokoli nucen k finančnímu ohodnocení mé tvorby. Z tohoto důvodu nechci být nijak v tomto směru zastupován. (Marcel Kříž, kytarista, zpěvák, komponista, vůdčí osobnost kapely Pohublá Zrzka ad.)

“ Prvním oprávněným veřejným přednesením, provedením, předvedením, vystavením, vydáním či jiným zpřístupněním veřejnosti je dílo zveřejněno.

Hudba se má tvořit především pro vlastní potěšení, potažmo potěšení fanoušků a posluchačů. Nemám žádnou ze svých skladeb zaregistrovanou u OSA a ani to nemám v plánu. I kdybych to udělal, nevidím v této zemi šanci na zbohatnutí díky kultuře.

(Milan Jaroš, zpěvák a kytarista kapely Jiřkovo vidění)

Básne sú krátke príbehy, ktoré si žijú svojim životom

Jaký máš vzťah k autorským čtením? Je to pro tebe potřeba či sebe prezentace či jak vnímáš živá autorská vystoupení?

Za uplynulé dva roky tých čítaní bolo niekoľko a musím povedať, že som si ich fakt obľúbila. Nie som práve typ človeka, ktorý sa potrebuje nutne prezentovať, ale čítania sa stali súčasťou môjho života a človek sa na nich ľahko stáva závislý. Je to súčasne aj najrýchlejšia cesta ako dostať spätnú väzbu na svoje texty, nehovoriac o tom, že sa postupne zbavujem ostychu a strachu, čo je pre mňa tým najväčším prínosom.

Jakou máš najraději atmosféru při čtení? Například Michael Bártek alias Žen, když má někde vystupovat, musí dojít mezi prvními a postupně nasávat atmosféru, aby mohl před lidmi vystoupit. Jak to máš Ty? Kde se Ti doposud nejlépe četlo?

Tak nasávať atmosféru nie je nikdy na škodu. Nemám nejaké špeciálne rituály, ktoré by som pred čítaním aplikovala. Minulý rok v júni, keď som čítala na Sklenenke s Vojtom Landom, tak to bolo jedno z naj-

lepších čítaní, aké som zažila. Možno to bolo tým, že to pre mňa bolo veľmi ťažké obdobie a čítala som tam úplne nové texty, ktoré boli pre mňa veľmi citlivé a bola som z toho dosť nervózna a dopadlo to veľmi dobre. Publikum robí tak deväťdesiat percent všetkého.

Pocházíš z Banské Bystrice. Z jakého důvodu ses rozhodla pro život v České republice? A proč zrovna Brno?

To bolo tak...nie, ten príbeh rozprávať nedem, len v skratke. Mala som devätnásť, bola som zalúbená a vedela som, že chcem písať a byť s mužom, ktorého milujem a tak sa aj stalo. Potom, ako ma priali na scenáristiku na JAMU, som sa presťahovala do Brna, ale vydržalo mi to necelé tri roky. Potom som potulovala po rôznych miestach, v podstate je to tak až doteraz. Otec by povedal, že som taká veterná žienka.

Větrná žínka zní krásně...myslím, že to není na škodu. Co je pro Tebe nejdůležitější v životě – tvorba? radost? láska? A čemu dáváš

přednost, když mluvíme o způsobu sebevyjádření? Je Ti bližší film či poezie či jiný výrazový prvek? Jak vnímáš tyto rozdíly?

Na škodu to nie je, len sa človek niekedy premiestni a posunie len geograficky, inak všetko ostáva rovnaké, kým som toto pochopila, tak to chvíľu trvalo. Tvoje otázky dávajú zabráť. Čo je najdôležitejšie? Ja som chcela vždy robiť všetko najlepšie, ako som vedela a verila som tomu, že to potom vyjde. Občas však aj tých svojich sto percent, ktoré do niečoho vložím proste nevýjdú a konečný výsledok nie je taký, ako si človek predstavoval. Posledné roky som si nedávala konkrétne ciele, ktoré by som chcela dosiahnuť, tým sa pre mňa zosilnil samotný prežitok z procesu, ale výsledok práce nie je taký hmatateľný. Pre mňa je ideálny stav tvoriť s radosťou a láskou, prirodzene, ako to zo mňa vychádza. Písanie, nie len básni, je rozhodne proces, ktorý je pre mňa najbližší, ale nie vždy sa dokážem v texte vyjadriť presne. Baví ma hľadať v slovách presnosť na vyjadrenie obrazu, či emócie, stavu, čohokoľvek. Inak od det-



Lenka Hajdučková při autorském čtení v již zaniklé Galerii pod Petrovem, foto archio autora

stva rada maľujem a kreslím, to mi zostalo doteraz, je to úplne iný priestor na vyjadrenie. Čo sa týka filmu, tak to nemôžem tvrdiť, že je to priestor, kde by som sa už vyjadřila podľa svojich predstáv, sú to skôr pokusy.

Odkud čerpáš inspiráciu? Jak vnímáš svoj svet?

Väčšinu času trávim tým, že pozorujem ľudí, ich správanie, zapisujem si ich dialógy, sledujem prostredia, píšem si o nich poznámky. Som proste ako stalker a to ma na tom celom baví úplne najviac, to nenápadné pozorovanie ľudí, vecí, prostredí, pozorovanie, ktoré je v skutočnosti veľmi nápadné. Ten zlom, keď sa z nenápadného pozorovateľa stávaš objektom pozorovania je vskutku zničujúci.

Človek ani nevie, na akých miestach sa čo dozvie. Minule mali dve ženy v saune debatu o tom, ako nemajú radi, keď sa autor do knihy takzvané „vyblíje“ a jedna veľmi pohoršene stále opakovala, že by mal autor predsa myslieť na čitateľa. Tento hlas rozhnevanej čitateľky bol veľmi silný a stále sa k nemu vraciam, hlavne kvôli tomu, že určenie, pre koho človek píše je dôležité, že keď človek píše len pre seba, tak je otázne, či to nie je skôr terapeutická záležitosť. I keď ja básne píšem hlavne kvôli sebe a pre seba, takže ak ich má niekto záujem čítať, tak ma to o to viac teší.

Tvoju sbírku ilustruje Tereza Damcová. Kde ste sa seznámili a čo o ní môžeš povedať?

Terka je veľmi talentovaná ilustrátorka, maliarka a performerka s osobitým svetom, ktorý dostáva do svojich malieb a kresieb. Poznáme sa vďaka nášmu spoločnému kamarátovi Pavlovi Pasekovi,



Lenka Hajdučková ležící v trávě, foto archiv autora

s ktorým Terka robí animované rozprávky, ku ktorým robil Milan Kozelka text. Inak na krste v Brooklyne by Terka s Pavlom mali niečo zo svojej tvorby ukázať.

Jak jsi vnímala studia na JAMU? Co Ti dala? Co Tě vedlo k tomu, že sis vybrala zrovna scénaristiku?

Moje štúdiá to je začarovaný kruh, z ktorého sa nedá dostať. JAMU je jedna z inštitúcií, kde som nejakú dobu pobývala a snažila som sa z toho vytážiť a odniesť si čo najviac. Predtým, ako som prišla na JAMU, som študovala na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave a popritom som chodila na scenáristické

predmety na VŠMU a to ma v tom smere len utvrdilo.

V současnosti ale bydlíš v Praze – cítíš tam více možností pro svou tvorbu a práci?

Praha, ako každé väčšie mesto, ponúka viac pracovných príležitostí, ale o to je tu aj viac kvalifikovanejších a šikovnejších ľudí. Možnosti tu sú, či ich úplne využívam, to neviem.

Jaké máš plány do budoucna?

Plány do budúcnosti nemám žiadne. Nechám sa prekvapiť ako sa to vyvinie, som zvedavá.

otázky Honza Bartoň

Zababóněno

NicMoc kvintet – CD Nic moc nečekejte



Stále mám pocit, že někomu někde něco dlužím a občas i přijdu na to co vlastně dlužím. Tak třeba NicMoc kvintetu od loňského Krákoru dlužím recenzi na jejich první desku vydanou u E&W records. Je velice hloupé, že jsem na to pozapomněl a odkládal to dál a dál do neurčita až mi to Havran musel na vánočním večírku 1. brněnského foto-poetického klubu připomenout. Zkrátka je to tak, že na Krákoru jsem při křtu sbalil jejich cedéčko, několikrát si jej poslechl a nic, ale ne nic proto, že by mě nezaujalo, nebo že by na něm byly nějaké špatné písničky, to rozhodně ne. Nic proto, protože všechno pořád odkládám, a tak se vlastně k ničemu pořádně nedostanu. CD NicMoc kvintetu je v plastové krabici, opatřené bookletem s fotografiemi Michala Krále, Maryen Němcové, Petra Lasáka, Zdenka Vykydala a Andreje Čuláka, který je s Havranem i na fotce „přebalu“ desky. Už přítomnost Andreje na této fotce, i když na desce vůbec nevystupuje, je příslibem jisté kvality. Na zadní straně si můžeme přečíst, že hudbu složil Havran a po poslechu můžu říct, že hodně dobrou, ale to jsem samozřejmě třeba já věděl už z jejich vystoupení, která jsem vyslechl a odkoukal, a také vím, že co další vystoupení od jejich začátků, to neustále šperkování a vylepšování, zkrátka už dost dlouhou dobu dokonalost sama a to nasazení při koncertech... NicMoc kvintet je, napíšu na rovinu, jednou z nejpohodovějších

kapel které znám. Písničky jsou na desce rozděleny do dvou částí. První S Homérem u piva s Homérovými texty a druhá V restauraci U mrtvol s texty Emira Chaliho, celkem jedenáct fláků. Ačkoliv se tato deska jmenuje NicMoc nečekejte..., tak toho přináší HodněMoc a není to jen vyzrálý zpěv mladého Lukina, Markova basa, Havranova kytara a Danovy a Kájovy perkuse, je tam hodně moc citu a lásky k hudbě, k poezii, k undergroundu. desku hrušovansko-brněnského NicMoc kvintetu doporučuju všem, kteří mají rádi „androš“. Tak už kurva na NicMoc nečekejte a hleďte si ji koupit, protože ten kdo o ní ví a nemá ji, to musí být s prominutím nějaká trouba...

Ivoš Krejček

Sépiovou kostí: Marie Čmelíková

Básnířka a malířka Marie Čmelíková se narodila v Kyjově roku 1988. Studovala ve Zlíně grafiku a poté malbu. Po studiích žila krátký čas ve Vyškově a nyní bydlí v Brně, kde má i svůj ateliér. Příležitostně vystavuje své obrazy a vystupuje na večerech autorského čtení. V současnosti vychází u vydavatelství Ears&Wind Records její básnická prvotina „Kniha slasti – Ožanka“.



V obchodě

Jela jsem na kole,
seznam v kapse, tašku taky.
Tam plno lidu, jen u pokladny nikdo.
Supr, su první,
budu rychle pryč.

Ten chlap, divně se na mě koukal,
a pak přeskočil pokladní pult.
Čumím na něj, on na mě,
blednu, křehnu, nemůžu se hnout.
On mě přes pult přehne
a už mi tam toho klacka sune.

Lidi se nediví, nekoukají,
třeba to není divné,
třeba se to tu děje furt, nevím.
Po chvíli chlap jiný zezadu se přidá,
na něj další, pak ženská.
Ta má kozy, to jo!
A vzniká šukající fronta lidu.
„Proč čekat na maso,
když u toho můžeš klátit svoji,
moji ženu?“

Ptá se mě ten pokladní.
Táhne mě za vlasy dozadu a já nic.
Bojím se a stydím,
ale tam dole blahem se zalykám.
„Ještě, ještě,
to masa lidí pošukávají
spolu kolem mě vzrušuje.“

„Co je?“
„Vzbudil jsem tě!
Hrozně jsi křičela.“
Říká mi miláček po ránu.

Holčička a koza

Koza, v kraji snů pluje snadno,
jejich příběhy jsou jí inspirací.

Roztomile náruživá holčička,
měla sen:
Nás pět žen bylo doma nahých,
já ležela přes roh postele,
ty, má kozo, jsi mě líbala a hladila.
Ženy mé, vy jste mně
a koze nosily víno, pochutiny,
tančily jste kolem a já celá vibrovala.

Koza s holčičkou chtěly sen napodobit.
Já ve žlutém saku jsem byl při tom.
Zčervenaly mi tváře
a rozbušilo se mi srdce.
Dvě dívky se k sobě tiskly,
jejich ňadra se něžně otírala
jedno o druhé,
ústa se proplétala ve vzrušujícím rytmu,
jazykem pátrala po sobě.
Jak chutná lechtivý tanec na oušku??
okusila...
S úsměvem se jedna druhé dotýkala.
Pod jemnou látkou kalhotek
se pomalu tvořilo orgasmické teplo,
a kdyby snad jedna z dívek
nebyla zdrženlivější,
nemělo by vše konce.

Závod

V prachu na zemi
spatřila svou bezduchou tvář
včerejšího večera.
Tys lil do ní alkohol,
pivo a panáky, pivo a panáky.
„Já to nepiju,
já to do sebe přímo liju, liju, liju.“
Pohled první:
„Jsi k pomilování.“
Pohled druhý:
„Chci tě.“
Pohled třetí:
„Píchej.“
Jindy pak jinde jiný pohled:
„Píchej, píchej.“

Na zápraží ráno sama, kouříš.
Jen tvé kolena přitisknuté, tvůj klín,
tvá ňadra opírající se o stehna,
brada semknutá mezi jamkami
kolenních kloubů,
ruce uzavírají tu mříž...
Své vězení postavila jsi osaměle.

Chuť na starší maso

Měly jsme s holkami bydlení
v dědině nedaleko Zlína,
bylo to staré stavení se světnicí,
stodolou a polem.
Drůbež a zvěř náš domácí neměl,
ale na přilehlém poli
pěstoval všemožnou zeleninu.
Proto s námi často bydleli
různí muži na výpomoc.

To léto to byli muži
hlavně kolem čtyřicítky
s pivasem a zarostlí, no všude.
Měli velmi chlupatá záda a hrud,
ramena a ruce měli velká a svalnatá,
byli silní a zdatní,
ale již starší a ochlastaní.
My děvčata jsme jim
s prací často pomáhala.
Ten den jsem nosila zeleninu
a tak z pole do stodoly,
chlapi tam všude byli a pracovali,
každý něco.

Chodila jsem s bednami tam a zpět.
Náhle se dívám kolem sebe,
všichni byli najednou nazí.
Jejich chlupatá nahá těla
se válela po zemi,
seděla i stála.
Nemohla jsem od nich odtrhnout oči,
bednička s mrkví mi vypadla z rukou.
Pohled na mužná těla ochlastů
středního věku mě celou pohltil.
V klíně jsem měla saunu, v puse poušť
a prsa byla náraz tyčícími se horami.
Bradavky ztvrdly a vyčuhovaly jak z ledu.
Potila jsem se a slintala,
nemohla se hnout, bránit šoku.
Ochlastové se jen smáli a vybízeli:
„Pojď a nech se opíchat!“
V blesku jsem běsnic střídala
jednoho za druhým
„Rychle, rychle jen do mě zasun,
přeskočím na druhého,
vyzkouším i jeho.“
V mém obličejí bylo vzrušení,
nadšení, šílenost,
muži se smáli stále hlasitěji až...

Probrala jsem se, Ilija zvracela,
já nic nechápala, hlavně svůj klín.
Uklidnila jsem se, vstala.
Byl den a svítilo slunce.

Ze sbírky Kniha slasti – Ožanka

Dunaj vstal z mrtvých

Už dlouho mi nic jiného neudělalo takovou radost jako informace toho, že Dunaj vstal z mrtvých. Samozřejmě, nemám na mysli to, že by snad nadešel soudný den, nebo že by snad onen veletok dostal druhou mízu jako to, že po dlouhých sedmnácti letech ožila legendární brněnská kapela Dunaj.

Pravda, Jirka Kolšovský u toho není, protože už hraje v nebeském baru a z původních členů se nástrojů chopili Venca Václavek a Josef Ostránský, nicméně dunajovská živelnost a bigbít, na kterém Dunaj vždy stál, s sebou nesou bicí, za kterými nesedí ani Pavel Fajt ani Pavel Koudelka, ale světě div se – půvabná a zdánlivě křehká bubenice Michaela Antalová.

Protože jakkoli je možné občas zahrát repertoár Dunaje komorně a unplugged, pak jeho síla byla vždycky v živočišně silně se valícím zvuku elektrických kytar a strojově přesných bicích, nedávajícím oběti spadnuvší do jeho proudu žádnou naději na záchranu.

A to tak dlouho než proud dospěl na konci koncertu do své delty a spočinul v moři klidu.

To, že skupina není celá ani pokud jde o členy původní, reflektovali hráči sami názvem, který hovoří o Dunajské vlně.

Jak jsem já sám ale měl možnost slyšet z upoutávek, protože se mi ještě zatím žádný koncert nepodařilo navštívit, pak mohu říci, že je to tam.

Rytmus, který zastavuje čas, slova, která vedou k zasvěcení, kytary ostré jako břitvy a bicí hodné jednoduchosti a přímočarosti, na které Dunaj vždy stál.



Dunajská vlna, Brno, Fléda, únor 2015. foto Jan Drbal

Byť pozorné ucho posluchačovo občas zaznamená hráčskou vyhrávku či filigrán, pak je třeba říci, že ani po takové době Ostránský s Václavkem nevyměkli, a i kdyby snad měli slabou chvíli, pak jim bubenice v zádech připomene, že dnes ještě ne.

Jestli se věrní staroposluchači, záměrně neříkám pamětníci, stejně jako posluchači novějšího data narození, dočkají i nejenom interpretací Dunaje starého, ale i nějakého ramene novějšího, se nechme překvapit.

Já sám bych se za nové věci přimlouval a značně těšil.

Avšak i tento návrat ke kořenům sám stojí za poslechnutí.

Natožpak, kdyby muzikanti zúročili svých sedmnáct let bez Dunaje právě v Dunaji.

K tomu nám dopomáhej Bůh

Miroslav Václavek,
Šumperk, březen 2015

„V OCHODĚ NEKOUPÍTE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ - TROCHU JSME VÁM LHALI:

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

OSA občas zkazí nějaký ten večírek s re-produkovanou hudbou, asi stojí za tím, že se ve většině podniků, hospod a kaváren hrajou celý den sračky. Nemluvě o potížích s klubovým promítáním filmů, který běží většinou asi načerno. To problém je. Jako autora se mě ale její činnost nedotýká. Dělán muziku, jak se mi líbí, a prezentuju pokud možno živě, nahrávky dávám volně ke stažení na servery jako bandzone, youtube. Je to problém hvězd, showbyznysu a trhu s uměním: v šedesátých letech nebylo výjimečný, když se nějaký autor za gáží upsal nějaký společnosti a pozbyl tím práva na svoji tvorbu, snad tohle ochranné svaz podchytí, aby se to nedělo? Dneska jsou ale jiný média, autoři jsou daleko samostatnější. Celkem vzato je to zastaralá praxe.

(Jakub Orel Tomáš, multiinstrumentalista, performer)

Úplně tomu nerozumím, co to je „vztah k vlastním autorským právům“? Rozhodně bych rád nějaká měl, tzn., že je respektuju a především chci, aby je respektovali druzí:) Jsem zastupován OSA a mohu říci, že jsem docela spokojen, vyplácí mi pravidelné honoráře, nemám s tím problém, jak docela hodně pořadatelů hudebních akcí, kterým rozumím, že je to sejtí, nicméně mě taky někdy sejí se s pořadatelem „tahat“ o dvě stovky. Jinak řečeno má-li někdo o moji produkci zájem, nechť respektuje to, že jsem zastupován, případně když s tím má velký problém (jakože většinou nemá) tak se to dá udělat tak, že se to napíše na mne a on nic platit nemusí.

(Jiří Hilčer, zpěvák a akordeonista kapely Helemese)

“ Do práva výkonného umělce nezasahuje, kdo užije umělecký výkon zaznamenaný na zvukový záznam vydaný k obchodním účelům vysíláním rozhlasem nebo televizí, přenosem rozhlasového nebo televizního vysílání; výkonnému umělci však přísluší právo na odměnu za takové užití. Toto právo může výkonný umělec vykonávat pouze prostřednictvím příslušného kolektivního správce.

Úhly pohledu

Už je to tak, dřu nouzi s bídou, jsem švorc, i tou zlámanou greší bych nepohrdl, kdyby nějaká byla. Navíc jsem v tom dost nevinne, páč mi krachuje jazykovka, kde jsem (vlastně spíš byl) zaměstnán jako učitel. Vyučovací hodiny mi výrazně ubylo a většinu času komunikuju se dvěma šéfy, kteří se odtrhli a snaží se fungovat každý sám za sebe.

Časy jsou to pochmurné, ale taky poučné. Člověk se učí číst mezi řádky. Nejpodstatnější je to, co zůstává nevyřčené či horlivě useknuté v půli. „On ti neplatí. Tak toho studenta přetáhni k nám, pokud sis ho už nepřetáh k sob...teda chci říct, přetáhni ho k nám.“

„Když ke mně přejdeš, tak ten plat budeš mít furt stejnej, těch 190 na hodinu (můj překvapený pohled). Jo, ne, vlastně 180, co blbnu! (spetl si mě s kolegou, který si vyhádal víc).“

Tohle není americký film, nikdo z nás není ani démonický záporák, ale ani Mirek Dušín. Všichni tři se snažíme nebýt padouchem, ale zároveň si nemůžeme dovolit být Dušínem. Empatie vůči druhým končí v momentě, kdy je ohroženo existenční přežití mě a mých blízkých. Jsou to komplikované simultánky, střídáme se u šachovnice, vznášíme požadavky, táhneme pěšci, koňmi, střelci v zdánlivě přímých a čitelných tazích, jež však mají skryté finty a vazby – Jestli mi nepřetáhne tohohle žáka, tak si ho přetáhnu sám a dosadím tam jiného učitele – Jestli mi dá tak málo hodin, tak mu odučím dva týdny a seknu s tím v momentě, kdy zavádím o lepší práci atd. –

Cíl hry je jasný: zvítězit, uživit se a zůstat ve vlastních očích (ty ostatní nejsou až tak důležité) co nejvíce člověkem. A mezitím se pečlivě vštěpované zásady, kréda a etické normy bortí jako čerstvě napadený sníh pod třemi páry bot, jež míří různými směry.

*Vojtěch Landa,
únor 2015*

Všichni si ten konec určitě pamatujete. Idolové celé jedné generace, Robert Redford a Paul Newman, hrají dva lupiče a desperáty. Na závěr filmu vybíhají z obklíčené budovy vstříc jisté smrti. Každý, dělník, úředník, vysoký manažer, zkrátka každý muž, se v té chvíli zasní. Jestli by místo té ubíjející rachoty nebylo lepší vykrást banku, cestovat po zemích, hrát poker a střídát krásné ženy. No a pak zemřít mladý, krásný, v akci. Zemřít nepokořen, rvát se až do „konce s dechem“.



Je to pár týdnů, co ten stejný konec zvolili dva francouzští bratři. Důvody jejich vzpoury proti systému jsou jiné než u zmiňovaného pistolnického dua, ale nedělejme si iluze, u obou hrála roli frustrace z nedostatečného sociálního postavení. Šťastně zadaní lidé s dobrou prací obvykle nemají důvod zabíjet nevinné či vykrádat banky. Záznam ze zastřelení obou bratrů k dispozici není, existuje ovšem

nahrávka zastřelení jejich kumpána, který nebojácně vybíhá z židovského obchodu a posléze je doslova smeten rojem policejních kulek. Stejným způsobem zemřeli i oba bratři. Schválně, seřadte si ty dvě fotky vedle sebe.

Dva totožné odstřely nebezpečných desperátů, jedni jsou pro nás odporní teroristé, druhé si idealizujeme jako hrdiny, jejichž plakát měli na stěnách tisíce chlapců.

Nejde mi o nějaký morální apel, nepřestanu se dívat na Butche Cassidyho a Sundance Kida, miluju ten film. Jen mě fascinuje ta síla filmového média, jež může snadno vytvořit z modly padoucha a z padoucha modlu.

*Vojtěch Landa,
únor 2015*

Znáte ten pocit, když máte na něco talent, ale zůstává trestuhodně nevyužit. Já mám talent na vymýšlení názvů kapel, ale k čemu mi to je, když ani hrát ani zpívat? Proto jsem se minulý rok snažil kamarádovi vnutit svoje nápady. Byly to nepřekonatelné názvy jako:

Nedokonavý smýkaný oblouk (lyžařská inspirace), Pindička a Kurvínek, Jotační ejakulát, Vymrdaná kozatice (to by byl nějaký pořádek punkovej nářez), Liknavý lulan.

Ale tomu parchantovi se nelíbily. A nakonec mě trumfla kamarádka s výborným Karaoke Menses Party.

Kapela už dávno neexistuje, ale pořád si v hlavě promítám ten obrázek kapely v zaplněném klubu, která mává svými zkrvavenými vložkami nad hlavou a s mikrofony v druhé ruce falešně zpívá Titanic od Celine Dion, případně jiný evergreen.

Ale ono nemá cenu hádat se, který název je nejlepší, protože já jsem kdysi na plakátě viděl tenhle bezkonkurenční:

Markantní úbytek mechanických krtků (Honza Bartoň hlasuje pro Marbulínkova sestřička se svou nejmilejší drubeží)

Bohužel je to název tak skvělejší, že jsem ani nikdy neměl potřebu si tu kapelu poslechnout. Možná ani nechci, ještě by mě to zklamalo, kdyby byli špatní.

Rok uplynul a kamarád potřeboval nový název, jenomže tentokrát pro jazzovou kapelu. Hned jsem si skočil pro zápisník a už jsem to do něj sázel:

Lady Pi a její čápi, Alveolární splynulina, A Billa kartičku máte? (Kdyby to byla úspěšná kapela, tak by pak fanoušci třeba kartička měla nad hlavou jako členové fanklubu).

I moje drahá, která se zrovna učila na jazykovědu, přispěla se svojí „Monoftongizace diftongů“.

Skvělejší název, jazykář z něj asi ohromen nebude, ale ostatní si musí představit něco jako nálet mimozemšťanů. Nicméně jsem se už zařekl, že nesoutěžím, protože soutěž zase vyhrála kamarádka Majda s trapnou krádeží od Baumaxy: „A co takhle Jazzýček?“

„To je moc obyčejný“, zkritizoval jsem jí to.

„No, tak počkej, já mám teď v práci jednoho zákazníka, von je strašně votravnej a víš, jak se jmenuje? Šíleně: Pan Wohlgemut. Tak proč je nepojmenovat Jazzýček pana Wohlgemuta? No a název byl na světě. Nutno říct, že se mi docela líbí a směju se při představě, že se kapela opravdu uchytí a pan Wohlgemut se při procházce uvidí na plakátě, aniž by tušil, jak se tam ocitl. Ono vůbec konkrétní jména mohou být inspirativní. Kdysi dávno v Čechách odešel z kapely jistě kluk jménem Devera a tak zbylí členové založili Deverovu chybu, která posléze nahrála několik výborných alb, a název tak nemohl být výstižnější.“

A co vy, jaký je váš oblíbený název?

Napište na vlanda@centrum.cz, jestli si věříte, že mě dokážete trumfnout.

*Vojtěch Landa,
březen 2015*

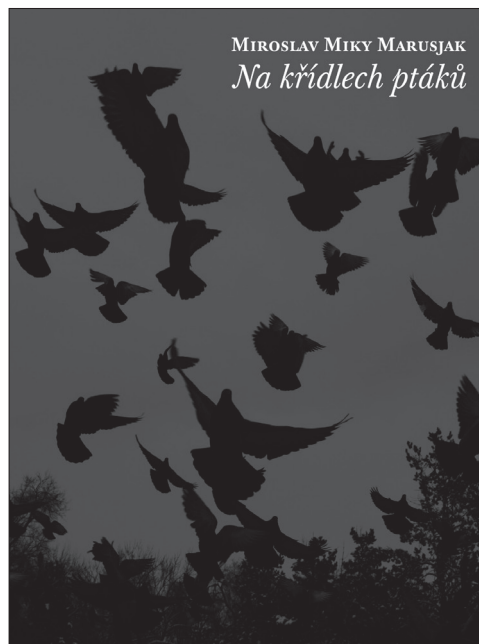
foto z filmu Butch Cassidy a Sundance Kid

Dřevěná cikáda

MIROSLAV MIKY MARUSJAK

Na křídlech ptáků

Ears&Wind Records, 2015, kniha



Sbírka haiku a haikových aforismů ponorkového lékaře – olomouckého básníka Miroslava Mikyho Marusjaka (narozen 1960). Jedná se jeho o druhou sbírku, po prvotině „Jenom jako“ z roku 2009. Kniha je doplněna o fotografie Jany Navařikové.

MARIE ČMELÍKOVÁ

Kniha slasti – Ožanka

Ears&Wind Records, 2015, kniha



Básnířka a malířka, studovala Střední průmyslovou školu polytechnickou ve Zlíně, obor Reprodukční grafik pro média a poté obor Malba na Fakultě umění Ostravské univerzity. Po studiích žila ve Vyškově, od roku 2014 bydlí v Brně, kde má i svůj ateliér. Příležitostně vystavuje své obrazy a vystupuje na večerech autorského čtení. Kniha slasti – Ožanka je soubor autorčiných erotických básní ilustrovaných vlastními malbami, rovněž s erotickými tématy. A autorka si servítky nebere ať již tiskne pero nebo štětec.

LENKA HAJDUČKOVÁ

Priestory v mojej hlave

Ears&Wind Records, 2015, kniha



Banskobystrická rodačka, vystudovala scénaristiku. Dnes žije a pracuje v Praze. Její básnická prvotina je plná poesie z těch nejniternejších zákoutí autorčiny hlavy. Ilustracemi doplnila renomovaná výtvarnice Tereza Damcová. Vychází v autorčině rodné slovenčině.

TICHÉ LODI

Časy vody

Ears&Wind Records, 2015, CD



Příběh ticha, který kdysi dovezly lodi. Z neznámých krajin, odkud tiše připluly do hlučných přístavů, aby v docích našly klid. I když vše je pomíjivé se zjištěním, že po každé vlně s jistotou přijde vlna další. To jsou Časy vody. Desítka skladeb z pera Reného Müllera a Miroslava Václavka. Kytara a housle. René a Cipísek, které znáte z kapely Hynkovy zámky, v poloze ještě křehčí, než jak jsme je měli možnost kdy slyšet. Klidný nářez natočený v brněnském studiu Chlív. Dojemné, něžné, spanilé... Vychází 3. března ke společnému turné Tiché lodi a Žen.



Tyto a další tituly lze objednat
v internetovém obchodě drevencikada.cz

Pokud se tím myslí práva na moje autorská díla, tak takový, že by je měli ostatní respektovat. Konkrétně to znamená, že by měli před použitím mého textu nebo fotky požádat o souhlas a já se rozhodnu, za jakých podmínek ho poskytnu. V naprosté většině případů to znamená, že kromě uvedení autorství nic chtít nebudu, ale to už je moje věc.

Nemám potřebu nechat se někým zastupovat, ale taky v současné době nedělám nic, při čem by to bylo potřeba.

(Boris Klepal, šéfredaktor portálu Brno – město hudby)

Autorská práva ctím, takže když jsme začali hrát jedinou převzatou věc, tak jsem autora hudby a textu (O. Janota) předem požádal o svolení, čehož se nám dostalo. A stejně jsem postupoval i v případě básní Mirka Václavka a Petra Hrušky. Oba mi řekli, že mohu zhudebnit cokoli.

Takže předpokládám, že pokud by někdo chtěl někdy něco mého použít (což zase nepředpokládám), tak se nejdříve zeptá. Je to elementární slušnost. A slušným lidem rád vyhovím. Jinak samozřejmě nemohu lidem zakazovat pálení desek či stahování muziky z netu – otázkou ale je, jak dlouho to pak ekonomicky vydrží menší a nezávislé vydavatelé, kteří to stejně jako my nedělají pro kšeft.

Potřebu nechat se zastupovat určitě nemám. A pokud narážíš na zlodějskou bandu jménem OSA zla, tak tu nemohu ani vystát.

(René Müller, zpěvák a kytarista kapely Hynkovy zámky)

Vztah k vlastním autorským právům mám poměrně lehkavý, protože neočekávám ze svých děl zisk a asi by mně nevadilo, kdyby je někdo nějak použil, samozřejmě pokud by se někomu podařilo nějak vydělávat, tak bych se je snažil uplatnit.

Potřebu nechat se někým zastupovat teď nemám, ale v případě popsaném výše nevím, co přesně dělat, tak bych se určitě s někým minimálně poradil. Myslím, že v případě, že bych měl velké množství veřejně používaných děl, určitě bych využil služeb OSA, přestože v tomto okamžiku mám proti její činnosti dost námitek (jako pořadatel akcí).

(Vítězslav Začal, kytarista a baskytarista kapel Začalovec, Velká svačina, Návrat a dalších)

Autorské právo je celkem dobrá věc, ale ne v rukou OSA. Nikdy bych se asi nikým zastupovat nenechala.

(Blanka Šimoničková, kapela Čočka)

Vztah ke svým autorským právům mám macešský, až bych řekl, že na ně seru, ale pokud je mi někdo ochoten zaplatit, rozhodně mu nebudu bránit, a potřebu někým se nechat zastupovat nemám. Ovšem vše by se změnilo, pokud by si někdo mé dílko přivlastnil a k mému nemalému údivu na něm i vydělal, to bych asi vzteky pukl!!!

(Libor Stržínek, frontman kapely Stará dobrá ruční práce)

Sláva Mezinárodního Dne Žen

Není nad úsměv krásné ženy či dívky, když jí koupíte kytku nebo bonboniériu nebo nějakou, byť i malou, pozornostku, ale úsměv Žena, to je něco jiného, něco opravdu hřejivého, minimálně na duši. Je v něm cosi až chlapecky ženského a tak jsme se při jednom takovém malém odpoledním posezení v oblíbené hospůdce Chicago 30 rozhodli, že pro našeho Žena – jediného na světě uspořádáme 8. 3. 2015 oslavu jeho velkého mezinárodního dne. Kdo z vás by také neměl to tajné přání, před manželkou nebo přítelkyní nevytvořeného, skrývané, a to mít doma svého vlastního Žena, ale bohužel Žen je opravdu pouze jeden a všude být nemůže.

Tak se všichni Ženovi velcí příznivci mohli pouze dopředu těšit na jeho excelentní vystoupení, takovou tu pomyslnou třešničku na dortu na závěr plánované oslavy. Do na nedělní odpoledne nezvykle přeplněného Chicaga se 8. 3. jako první s gratulací přihnali třebíčtí Mongolové a i tito milovníci kumysu, vymetači náhorních plošin dívčích hrudí a pastevců ovcí v hustě zarostlých stepích ženských klínů mezi sebou měli někoho, kdo slavil den Žen, a tím někým byl Matka Boží – těžkotonážní ikona psychedelické alternativy vlastního revivalu Jelínkových městských sadů.

Druhou gratulací přispěl poeticky něžný až sladce romantický, domá-

cí, brněnský Metalurg. V něm slavila mezinárodní den basketaristka paní Renáta Metalurgová. Tóny jejich hudby nám všem přítomným vehnaly do tváří slzy dojetí, které částečně vyschly až při nástupu třetích gratulantů – drsňáků Fkletzi. Po Fkletzi v rámci turné Tiché lodi Žen Tour zahrál čtyři písně René Müller z Tichých lodí. Vypil přitom podle jeho vlastních slov dvě piva, svlékl si triko a oslavil svoje narozeniny. Tímto mu na dálku ještě jednou dodatečně gratuluji. finský Yhteinen Makkara s blondatým frontmanem Ygorem Fidem Látalainem byl pro mnohé velkým překvapením. Sdílený špekáček ze sebe vydal, co vydat mohl. Tito skandinávští dřevorubci undergroundu zvedli ze židlí všechny ty, kteří ještě mohli sedět a nebo stát. Pivo teklo proudem, slavilo se na vlně hořícího psa a své kytary se kolem 23. hodiny chopil k potěšení všech Žen. Jedinou a podstatnou chybou jeho vystoupení bylo to, že nám nezahrál svou odborníky velmi ceněnou skladbu Bhútán. Nakonec došlo i na osobní gratulace a líbání s oslavencem, a to i přes hlasité protesty zúčastněných, zejména paní Metalurgové. Bylo to takové uvolnění nedělní odpoledne včetně večera.

Žen do každé rodiny!

Ivoš Krejžek



MDŽ v Brooklynu, 8. března 2015. Nahoře Yhteinen Makkara – foto Ivoš Krejžek. Dole MMS a pán se sudoku a záběr do publika – foto Jan Drbal

Aforismy

Taký rodený lúzer

1. Čakám tak dlho, že nemám už ani šajnu načo. Už som zabudol aj načo čakám, lebo sa mi zdá, že čakám celú večnosť.

2. Taký prvorodený lúzer.

3. Kníh vychádza stále viac, ale hovoriť je stále menej o čom. „Vývoj“ ... , alebo látková premena.

4. Sa vyčerpala aj táto šanca o niečo hovoriť.

5. Zrovna čo som vstal mal som predstavu detstva pred sebou. Hlboké detstvo ako sme s priateľmi chodili na hory a do lesov, a videl som ako som mal pred očami zrovna ako tam ideme cestou do tých lesov zo životom pred nami. Chceli sme ho dobehnúť. Boli to najkrajšie chvíle života. To vedomie, že ma doma čaká matka, že mám otca, brata a že mám celú rodinu a celý život, ale zároveň tam bola aj nejaká úzkosť, nejaký pocit hlbokéj úzkosti. Hlbokéj úzkosti s toho, že som, že žijem, že všetko čo žije nakoniec príde o svoj život. Pociť hlbokéj ľudskej úzkosti, ktorá je ako ľútosť. Úzkostná ľútosť. Všetko dá sa povedať v mojom živote vidím skrze určitý druh ľútosti.

6. Ľutujem sa za to, že nie som s niekym, že som sám, zato, že nemám viac duševného zdravia, psychického vyrovnania. Neviem sa zmieriť zo spúšťou vecí, ktoré len aby boli som spravil. Len aby bolo som všetko spravil. Nikomu sa nič nepáči s toho čo robím. Som ako nový prírastok do rodiny zo záhrobia. Moje kostry, alebo inkarnácie minulého veku okolo mňa tancujú na fleku. Asi umriem bez ženy a bez sebauspokojenia nad rozliatym mliekom. Holt všetko ide z vekom, ale aj čas čo nejde späť sa dá myslieť dopredu. Poznať budúcnosť by znamenalo jednoducho toto: myslieť dopredu. Ale človek keďže budúcnosť nepozná tak nemyslí ani dopredu a ani dozadu.

7. Šport a beh hlavne ma robí slobodným, kým všetko ostatné ma zväzuje. Doslova často cítim ako ma zväzujú slová ako ma myšlienky zväzujú v nejakom duševnom krči, v ktorom sa mi nepáči. Tento duševný kľč, ktorý prechádza mojim telom ako blesk, v ktorom som pri plnom vedomí, ktoré je poloprázdne. Moje vedomie seba je poloprázdne a ja musím byť zrejme len taký kúsok svojho sebavedomia, svojho vnútorného rastu, len taký kúsok celej matérie, úlomok, ktorý sa odlomil od reality celej matérie. Moje dotyky v mojom tele, v ktorom chodím hore dole ako v kozme sa mi zdajú, že už ale nepália. Ich dotyky ma už nedopaľujú. Som len v bezprízornom opojení troch alebo štyroch stavov vedomia seba; detstva, mladosti, dospelosti, staroby. V tomto zmysle nejde o nič menej ako celý život ako ho človek myslel, no ako si myslel svoj život človek? Myslel si svoj život dobre? Alebo si myslel svoj život zle?

8. Ako cap ti chodí pásť kozy? Žena isto nie je zlá, ale tá metafora niečo vyjadruje.

9. Celý Zarathustra spočíva v myšlienke, ktorá zapadne za obzor. Takou myšlienkou je možno vedomie „plné“. Ale ako je možné aby vedomie bolo plné jednou myšlienkou? Jedným slovom vedomie plné? Jedným slovom, ktoré mi nič nehovorí, alebo druhým slovom, ktoré mi nehovorí ani tolko. Žiadne slovo, ktoré mi niečo povie. Bez slova existujem, alebo neexistujem. Nič na tom nie je. V opaku k existencii už si môžem len domýšľať, že čo sa len môže stať. Toto domýšľanie sa do situácií, alebo stavov, alebo pocitov je „kalkulovanie budúcnosti“.

10. Vykalkulovala si si plán, na ktorý sa dá rátať? Možno je jedno, že kto si lebo nič ako tento svet viditeľne nie je. Tento svet je holou narážkou za všetko čo sa nedeje. Dianie je bezvýsledným. V každej dobe v každom stave v každom človeku je dianie bezvýsledným. On sa ale deje a jeho nástrojom diania je „rozum“.

11. Radikálny nihilizmus zmyslu vôle pre povinnosť. Vôľa je zmyslom pre povinnosť, ktorý je ako neurotický vyvatovaný slovník pod menom pod pojmom ukladajúci celé sprievodné slovo. Racionálny ako tá depresia, ktorá vyžrala do sveta diery, ktorá je ako hlboká priepasť, ktorá vedie do poslednej chvíle svoj boj zo sebou až prepadne únave a zaľahne popolom do bezpečia druhého sveta. Len mŕtvy sú v bezpečí, všetko živé jestvuje v nebezpečí a smrť je posledným slovom, ktoré v nebezpečí približuje človeka do stavu dokonalosti.

Kristián Čura,
únor 2015

“ **Majetková práva výkonného umelca trvajú 50 let od vytvorenia výkonu. Je-li však v této době zveřejněn záznam tohoto výkonu, zanikají práva výkonného umelce až za 50 let od takového zveřejnění.**

Když opomenou, že na rytmy se autorská práva nevztahují, tak obecně řečeno k tvorbě Narajamy mám spoluautorský vztah vřelý, citový a téměř rodičovský. A tedy nejsem rád, když je „mé-naše“ potomstvo zneužíváno, někdy i znásilňováno.

Potřebu nechat se někým zastupovat mám (máme), jelikož jsem (jsme) přesvědčení, že holá podstata existence OSA je dobrá. Závažnou otázkou však je, jakým způsobem a jak kvalitně, řekněme transparentně nás náš zastupce „zastupuje“! Zásadním problémem je neprůhledné přerozdělování této organizace!!! Otázka – zná někdo tento přerozdělovací klíč a kde je možné jej dohledat?! Rád se obeznámím.

(Petr Ampér Goldman, bubeník kapely Narajama)

Dělám svoji tvorbu pro zábavu, tudíž nemám potřebu se nechat někým zastupovat. A kdybych si chtěl tvorbou vydělávat, určitě bych se neregistroval v OSA, protože bych od nich nikdy nedostal to, o co bych při svých vystoupeních díky této registraci přišel. Nehledě na to, že v klubech registrované hudebníky v OSA z pochopitelných důvodů nechťejí. Jeden klub na registraci našeho zpěváka z KH pěkně doplatil. Předtím o nich OSA vůbec nevěděla a pak kvůli němu zaplatili 3 500 Kč a ještě si je teď hlídají. To se ani na vstupném nevybralo. A tak dále...

Zkrátka OSA ne!

(Miron Valter, frontman dřívějších kapel Zdravá výživa a Karlovi Hračky, nyní Nadívaný skřivánek)

Potřebu se někým zastupovat nemám, a co se týká autorských práv, když se lidem líbí moje písničky, tak ať je hrají a zpívají, co na tom, nedělám muziku pro peníze.

(Zbyněk Drozd, kytarista kapely Spytihněv)

Začnem od konca. Jasná odpoveď je: nemám potrebu sa nechať niekým zastupovať. Na druhú stranu, vôbec neviem, ako funguje OSA (v našom prípade SOZA), pokiaľ moje znalosti siahajú, tak zisky z výpáľného za muziku si rozdeľujú medzi najväčšie kapely a seba (keďže sú nejakým spôsobom s nimi personálne prepojení, najčastejšie ako textári a pod.). Sú krajiny, kde keď si muzikant, tak tiež si v podobnej organizácii, ale dôsledky sú úplne iné, príjemnejšie, nie je to niečo ako mafia a nie je hanba tam byť. Ale to sú všetko právnické

Recenze

Lamram & Sicoman: Černočerná

Zeptal se, jestli nemá cigaretu a jestli vůbec je tu...

...řekla, že Ježíš možná nakrmil

žástupy lidí, ušel stovky mil,

ale to cigáro nebude zadarmo

objednej další drink.

(Seděla na baru)

Mám rád muzikanty, kteří se vyvíjí, a proto se mi líbí, jak se kluk s kytarou třískající po večerech vály od Cavea (tak jsem ho totiž



někdy před lety poznal, když se nad ránem dostavil na náš privát s kytarou a odehrál tam „koncert“ s razancí, kterou by mu mohl i Glen Hansard závidět) dostal až k elektronice a bezmála hip-hopu. Často jde sice spíše o deklamaci do hudby, ale prvky rapu tam jsou. Lamram je zkrátka brněnský Bonus. Kdybyste nevěděli, kdo je to Bonus, tak to je ten chlápek, co alternativní scéně v ČR ukázal, že hip-hopu se můžeme donekonečna smát

kvůli hloupým textům a macho pózám, anebo taky můžeme vlézt na pódium a ukázat, že se to dá dělat jinak.

O Bonusovi už psali snad všichni, vyhrál hudební ceny, zato Lamrama zná mimo Brno málokdo.

Přitom, kamenujte mě, ale Honza si dává Bonuse ke snídani. Má totiž hned dvě výhody:

1. Umí líp zpívat a nemá logopedické vady řeči.
2. Jeho čeština je na úrovni, o které se může Bonusovi jen zdát.

*Příroda je krutá,
ale jenom v člověku je zlo
jen jemu za nehty zalezlo
(Břehy)*

Jako bohemista má načteno, což je setsakra poznat v práci s rytmem i strukturou verše. Honza má navíc i další výhodu: není to žádný Otokar Březina. Jeho texty jsou srozumitelné, s klidem míchá vzletné obraty s hospodskými sprostárnami.

Hudebně se Lamram zase posunul. Zatímco první album Honzovy nové éry (kapela Massive Mustache) je převážně elektronické, teď se znovu víc vrátil i k tradičním nástrojům jako klavír a kytara. Na albu se tak zakouřená barová blues jak od Topola (ovšem bez Topolovy zuřivosti, zůstává pouze úžasná náladotvornost) mísí s tanečními a elektronickými skladbami. Míchání žánrů vůbec nepůsobí nahodile, album má celistvý zvuk, jen nahrávka je tak opět pestřejší, než byly ty dvě předchozí (minulý rok vydal EP Barové nokturno). Massive Mustache bylo možná až příliš tanečně přímočaré, Barové nokturno potom poněkud chmurné a zadumané, zatímco Černočerná si bere to nejlepší z obou, což samozřejmě není jen Honzova zásluha, ale posun od „Masivního kníru“ je logický i díky spolupráci s novým autorem elektronické hudby Liborem Očáskem. Ten se však bohužel vydání alba nedožil a je záslužné, že Honza našel sílu album dokončit.

Na závěr si zahraju na vědmu a prohlašuji, že se Honzovi v budoucnu určitě dostane větší pozornosti. Je to až trestuhodné, jak je prozatím hudebními publicisty přehlížen.

*Vojtěch Landa,
únor 2015*

Aleš Klíma: Černobílá

„Krátké epizody bez rozvleklých vět...“, poznamenal jsem si na lístek, který mi sloužil jako záložka. Tolik o neobvyklé publikaci Aleše Klímy. Autor sebral texty z posledního desetiletí a svazek nazval Černobílá. Na obálce se černá s bílou slily v šedou, uvnitř jsou texty středově souměrně rozděleny na černé a bílé. Otáčím knihou sem a tam. Na hraní!? Začal jsem číst podle šachové konvence. Bílá...

...

*a jako mravenci ferdu, včelky máju
my máme krísta
v pavučině je dost místa*

*já vím že na podzim
krovky v trávě musí tlít
náš pán byl tesař
ale topení
jistě uměl odvědušnit*

*a jestli ne
tak konvertuju ke bmyzu
ferda ví jak víno z trubek vypouštět
trnový šátek na krk uváže mi
a ukáže jak odpouštět*

Mezi texty jsou roztroušeny kresby uhelným mourem od Dagmar Šubertové. Torza, obrysy figur... Anonymní bezejmenné postavy vystupují z textů... Milenka netuší, že ten její v zahrádě líbá jiného.

*„ulomíš mi ještě kousek chleba?“ ptá se.
smrt si pro ni jde dlouho,
ale kdo si přijde pro smrt.*

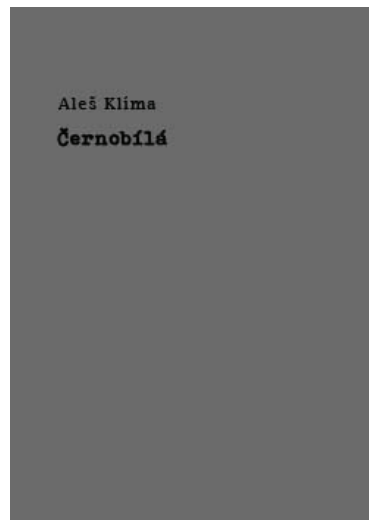
Mezi narážky či pokusy o variace na biblická témata se vsouvají zenové pravdy. Jejich vlastností je podobnost s barevnými střepy, které leží na cestě. Stačí zvednout, oprášit a ohlédnout se skrz zpět.

*občas se mívá s ptáky
plujícími svou cestou
na konci cesty
další cesta*

Když mě bílá omrzela, pro změnu jsem knihou otočil a otevřel černou... Ilustrovala bílou tuší Zuzana Knoblochová. Nebudeme už mluvit o lásce ani květinách a věcech, které nejsou explozivní...

*koukáme na televizi
dávaj něco o doktorech
kouříme cigarety*

Hrdinové bez tváří, beze jména, se tváří jako by se jich skutečnost nedotýkala... Divná doba má divné idoly... Neslaný nemastný koitus, zapnutá televize, zapálená cigareta, cesta bezkontextovou krajinou s kluzákem... epizody z jejich jednotvárných životů jsou lemovány bezcílností, bezradností a čekání? očekávání? vyčkávání...



nad polem přeletěl pták
polem jeho stín
jestli se setkali a jak
už se nedozvím

obzor se s obzorem dotýkal
když jsem zas jednou polem šel
jak jsem se nad sebe podíval
můj stín po nebi přeletěl...

Aleš Klíma (2013). Černobílá. Vlastním nákladem, Kladno.
Knihu je možné objednat prostřednictvím Dřevěné cikády

Milan Hausmann,
Tübingen, 2014

Filmové okénko

Wes Anderson je Woody Allen naší éry

Co chvíli se znovu a znovu vracím k filmům tohoto filmařského poloboha a uvědomuju si, že ještě nenatočil špatný film (7 celovečereků a 2 kratasy). Wes Anderson je bezpochyby Woody Allenem naší doby, má k tomu totiž všechny předpoklady. Jeho scénáře jsou vtipné, ale primárně cílí na náročnějšího diváka. Našel si svůj nezaměnitelný rukopis jak vizuální, tak scenáristický. Kritikové často zmiňují, že je to věčný hráčička, a to je opravdu asi nejlepší přírůstek. Množství detailů, komentářů a minivtipků najdeme v každém jeho filmu. Nejsou to jen nahodilé blbinky, ale pečlivě promyšlené vtipky a gagy, které dokazují, že každý jeho film je pro Wese zcela nový svět, který divákům touží popsat. Tak například mořský dobrodruh v Životu pod vodou má sadu dvd s názvy filmů a dokonce uvidíme i ukázky některých z nich. Vášnivá čtenářka dobrodružných dívčích románů v Moonrise Kingdom má svoji sadu oblíbených knih s pečlivě promyšlenými názvy a dokonce uslyšíme i ukázku z jedné kapitoly. Wes je snad schopný napsat dívčí román, jen aby z něj ve filmu mohl přečíst tři ukázky a udělat tři detaily na grafickou podobu knížky. Mistr Anderson je prostě posedlý, ale hlavně, diváky to stále baví, přestože se tu a tam některé motivy opakují (outsideri, rozvody a rozchody, sirotci, špatná výchova, egoismus a machismus, náhlá smrt). Tenhle chlapek má zkrátka na to, aby i za 30 let točil filmy, které stále budou mít co říci. Je dobré mít nějakou stálíci a já už jsem si jistý, že jeho filmy pro mě vždycky budou událostí roku.

Moje oblíbené scény: Dialog milenců v hotelovém pokoji z krátkého filmu Hotel Chevalier. Souboj dominantní ženy s mužem, který se marně pokouší zvrátit dominanci na svou stranu:

Ona: Cokoliv se mezi námi kdy stane, hlavně o tebe nikdy nechci přijít jako o kamaráda.

On: Slibuju ti, že nikdy v životě nebudu tvým kamarádem.

Ona: Jestli si spolu zašukáme, tak se zítra budu cítit úplně na hovno.

On: To je mi fuk.

Film Daarjeeling Limited. Bill Murray hrál zatím ve všech Wesových filmech. Začíná film, vidíme Murrayho jak spěchá na vlak, který už se rozjíždí. V ten moment ho předběhnou hlavní hrdinové filmu a naskočí do vlaku, Murraymu vlak ujíždí a on zůstává smutně na peróně – první film, který bude bez něj. Geniální vtípek pochopitelný jen pro znalce Wesova díla.

Vojtěch Landa

INZERCE

Jacob Brno
Apartments – Hostel – Penzion
Jakubské náměstí 7, 602 00, Brno, tel.: 777611495, www.hosteljacob.cz

veci, ja tomu fakt nerozumiem. Každopádne nie je to štátna organizácia, je to iba niečo ako organizácia, ktorá nejakými čachrami získala monopol na ochranu práv, preložené do jazyka praxe, na výber všakových poplatkov. Z toho plynie jedna dôležitá vec: nikto jej nie je povinný platiť ani cent, pokuty, ktoré si vymýšľajú a sadzovník, ktorý majú, môže obísť a celú SOZU opluť. Tak ako sa oni pokútne pokúšajú o tvoje prachy, tak isto je mnoho spôsobov, ako to celé ošťať, samozrejme za predpokladu, že neorganizuješ koncert pre kapelu, ktorá v SOZE je (ale to by sa snád v našich kruhoch stať nemalo). Kto by chcel vedieť ako, nech sa mi ozve (klemodasa@gmail.com), prednedaťnom sa do celého problému s poplatkami za organizovanie koncertov pozrela kamarátka právnička a sú spôsoby ako tomu predísť.

K druhej (vlastne prvej) časti otázky: ja niečo ako autorské práva neuznávam a ak, tak vysvetlím nižšie. Na všetkých svojich hudobných nosičoch mám napísané ANTI-COPYRIGHT, čo značí, že ľudia si to môžu kopírovať do aleluja, keď chcú a keď sa im to páči. Takisto kapely, keď chcú, môžu moje piesne hrať a nik mi nič nedlí. Všetko je to založené na akejsi férovosti. Čiže rátať s tým, že keď to ja poskytnem zadarmo, nik na tom nebude rýžovať. Pekne je to zachytené v platforme Creative Commons (<https://creativecommons.org/>). Je to presne opak ku zarábaniu na muzike škaredými spôsobmi, ako to robí SOZA (OSA, atď.). A slogan kopírovanie zabíja muziku je úplne zle. Právý význam je podľa mňa tento: Kopírovanie muziku rozširuje a zároveň zabíja biznis.

(Dáša Fon Flaša, punkový muzikant-solitér, vydavateľ – Burina Records)

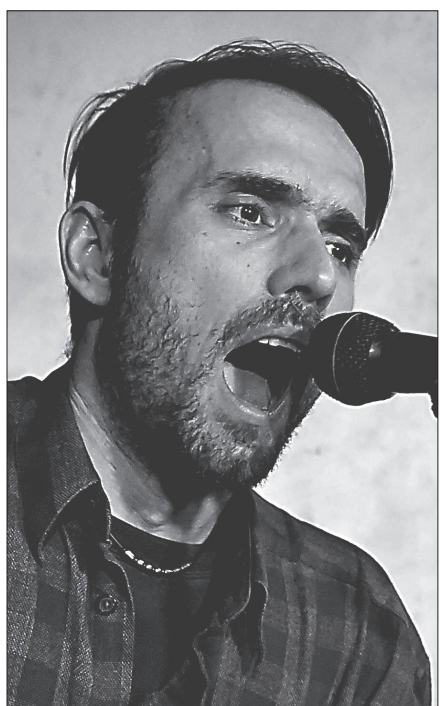
Co se týče autorských práv, tak z hlediska české legislativy platí autorský zákon definující pravidla, za jakých podmínek se může použít cizí dílo nebo jeho část (koneckonců jím se musí řídit všichni vědci a neméně zajímavé problémy jsou ve výrobě koláží, šperků apod.). Tato ochrana mi přijde dostatečná a nemám potřebu toto právo předávat další organizaci (OSA, Intergram, ...), která tento zákon smluvně upravuje. Proč? Protože kopírování zabíjí kreativitu.

Já jsem hlavně milovník psychedelické hudby, a díky tristnímu množství psychedelických kapel (tj. kapel, jejichž hudba cíleně mění vědomí posluchače), беру kopírování, neautorizovanou produkci jako potřebný krok ke vzniku dalších kapel psychedelického stylu (tedy hudbou, a ne jenom názvem), protože ještě před 3 lety jsem byl schopen vytvořit dvoudenní psychedelický festival – letos, stejně tak jako vloni, není z čeho vybírat. (A jedna vlaštovka stále jaro nedělá.)

(Láďa Krtička, frontman kapely Hliníkové lopatky strýce Pipyna)

K autorským právům nemám žádný vztah. Něco dělám a chci to přednést, ukázat, zahrát a nepotřebuji k tomu nikoho dalšího, kdo by mě nějak kontroloval, evidoval, nechával mně podepisovat nějaká lejstra nebo jiným způsobem omezoval. Ale zájímalo by mě, jak jsou au-

Důkazy: Homér's Memorial 2015



Fotografie z dvanáctých narozenin Ears&Wind Records – festival Homér's memorial, leden 2015, RC Brooklyn, Brno. Autor snímků: Zdeněk Vykydal
1) Jim – Yloafrickýslon, 2) Mongolovy Městské Sady, 3) Jan Lamram, 4) Radim Babák – Ťovajz&spol., 5) publikum, 6) Luboš Vlach – Česnekový hlavy

Na vlně hořícího psa

My žijeme v Brně, chodíme pít na pochcaný židle, protože jiný hospody mají dost hendykepů. Třeba se tam nekouří, nemrdá na hajzlech, nebo třeba platí u baru jako u bufetu. Nechci přímo doznat že jsme socky, ale proč pít za 40, když můžeš za 21.

Kde koupíš jediný legálně vyráběný cigára pro ilegální trh, pašovaný z Ukrajiny? Cigára s kozou? Camelky chudých pod pultem? Co na tom, že se nedaj hulit, když jsou za pade. Nebo se naivně zeptáš, jestli vaří? Věř mi, že nikde ti pinkl nedá rohlík a salám, co má ke svačině. Nenarodil jsem se ve Velkých Kapušanech, takže mě náramně baví brát krásný dívky do nejexotičtějšího pajzlu ve střední Evropě a hrát s něma ty hry. Samozřejmě, že ty nejlepší ženský vydrží a pochopí poesii putyky, samozřejmě že chápou mě, nejhezčího chlapa v galaxii. Pane, můžu se psem? Vážený čtenář se může jen domnívat zda, jsou feny obdařeny bobry. Výhled na Petrov zpoza oken zsranejch vod holubů, nikoho tu neudivuje, že zevnitř. Klimatizace dýmů jointů a tabáků otevíráním a zavíráním dveří. Chodit hulit ven je zapovězeno kvůli nápadnosti. Jistě, nacházíme se na roli, v geografickém centru města. A tuhle unimobuňku nikdy nenašli ani dovozci pizzy ani hygienici, tenhle likusák je totiž inkognito, a když hrozí nebezpečí, objedná se vrtulník a tajnou hospodu přenesou o několik bloků jinam, do bezpečí. Jen ten buzerant je všude. Někdy putyku hledáme a někdy nemůžeme trefit z ní. Polena a vykuchanej motor z Tupoleva, polenama se v tom motoru topí a taky pochcanejma židlema. Restaurace totiž skrývá i tajnej prostor, kde se porcujou pochcaný židle. Ten prostor je jateční komůrkou před tajným hajzlem. Váří se tu zakrvavenej pantok a nějaký třísky. To byl faul kurva!

I v Americe mají TV, v putyce taky, velkoplošnou ludru, která tahá voči a bezzubá klientela civí, majitel hraje na pána prstenů, má na malíku emonazi kroužek, odpouštím mu to, protože umí řídit autobus a je to ten typ, co převádí babičky na přechodu navzdory svý nadváze z lakoty. Ale zpět do komory. V rozích se krčí tři typy židlí, do jedný to maj spočítaný. První židle je dřevá, je to ten typ vyklešný židle po polstrování, tou chcanky protěčou a čistě teoreticky, kdyby se tu neocitnula, mohla se třít ještě s lecjakým štamgastem. Už někdo z vás šukal s tchýní? Druhej typ židlí není thonetka, byť je celá dřevěná a to je její průser, pokud totiž štamgast odejde zechcanej, na židli zůstane obláček chance a ten ani Tupolev jen tak nevysuší, nuže na porážku. Poslední variace na židle v naší hospůdce je ta polstrovaná, ta podle matematickejch propočtů dokáže absorbovat blíže nespécifikovatelný množství chancek, osobně tyhle židle mám v oblíbě daleko nejmíň – nasáknou a smrdí. Volím si bezpečí děrovaný židle, knajpa na ježka, zasítovaná pípa, zhasnuto a zvuk zavíračky, když už není nutný si na nic hrát a můžeš to pustit. Přes trenky, přes kalhoty, kožich... skrz židli a v tom božským tichu s krásnou gazelou a výhledem na nasvícený Petrov nasloucháš tesknejm krůpějím čůrku a proudu nespoutaný nezávislosti. Políbíte se a pavouk se plazí kolem skleníku. Byl jsem tady už?

Chlastat se má důkladně, ale ne víc než obden, na tý vlně můžeš jet tak tejden, ale pak potřebuješ ramadán nebo bejt singl, co se ve svý ulitě nějak vstřebá do normálu během klopýtání do kolbenky. Kurva. Nikdy nečti noviny, nesázej a nehraj fotbal! Fotbal a náboženství bych zakázal. Tuhle spásnou větu přisuzuji Vrutovi, od nikoho jinýho jsem ji nikdy neslyšel.

A v týhle hospodě se i hraje. Vlastně o tom jsem chtěl původně napsat, onehdy tam na MDŽ hrála dokonce kapela z Finska. Každopádně kdyby se našla sličná a povolná manipulátorka, která netrpí musofobií, necht' volá: 724 762 607. Pojď se mnou, bude se ti to líbit, zpívá Týřovka, tak na co ještě čekáš, když jsi dočetla až sem?

V Chicagu, 16. března 2015

φ



Kolem hlav nám létají rychlé čluny Geenpeace, no není to nádherná? Na snímku zleva Bart Maus, Neré Schloss a Ludvig Käfig, nedaleko úvočkového tábora pro psy, Monte Bum 2014. Foto Reinhard Demut.

torská práva řešena v jiných zemích, zejména v těch na západ od našich hranic. Protože jsem si jistý, že pokud něco vznikne u českých zákonodárců, musí být člověk krajně obezřetný. V zemi vychytralých vychánek je velká pravděpodobnost, že se vždy najde někdo, kdo zkusí parazitovat a vydělat na tom, co mu nepatří.

(Libor Pospíšil – Poznámka, básák a zpěvák kapely Já jsem poznal)

Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, proto asi žádný vztah k vlastním autorským právům nemám.

Nemám potřebu nechat někým zastupovat. Dokonce se mi nechce zastupovat ani sám sebe.

(Marian Palla, výtvarník, spisovatel, kontrabasista, publicista, docent FAVU)

Moje kapela je zaregistrována v OSA. A to hlavně z toho důvodu, že se mi několikrát stalo, že moje skladby někdo jiný vydával za svoje. **(Vojta Malach, kapela Malashnikov)**

Můj názor na OSA je již dlouhá léta neměnný, nemám potřebu se nechat zastupovat ani touto ani případně jinou organizací. Názor chlapců z kapely je totožný s mým. S případným zveřejňováním mých textů problém nemám, snad jediné, kdyby jich ke své propagaci zneužila nějaká politická strana, ale to (vzhledem k tomu, o čem mé texty pojednávají) nepovažuji za příliš pravděpodobné. Podobně ani obchodní řetězce by asi při propagaci např. potravinářského sortimentu s některými mými letitými textovými „perlami“ typu: „Když králíky pečou, tak dupou...“, asi do světa díru neudělaly.

(Stanislav Jičínský, frontman kapely Fkletzi)

Když něco napíši a někam to dám (myšleno tiskem), tak považuji za normální, pokud někdo ten text použije dál s odvoláním na publikaci a autora. Kdyby chtěl někdo vydat báseň v nějaké publikaci, uvítal bych, aby mě informoval, ale v podstatě má souhlas. Kdyby to byl ale nějaký pochybný komunistický nebo jiný plátek, tak rozhodně NE!, ale to je právo autora.

(Miky Marusjak, básník, pořadatel, redaktor Voknovin, vůdčí postava kapely Miky Marusjak Poetic Band)

Myslím, že ochrana autorských práv je obecně dobrá věc, těžké je však v případě umění zákonem odlišit, co je už krádež a co jen pouhá inspirace. Každý umělec, který má alespoň minimální kontakt s civilizací, může být tedy označen za zloděje a záleží jen na soudci, na kterou stranu se přikloní. Jasně však je, že opíše-li někdo kompletně moji báseň a vydává ji za svou, tak je buď blázen, nebo zloděj. Zákon by se měl dle mého názoru ochranou autorských práv zabývat, ale umělec by měl mít svobodu v tom, chce-li být či nechce-li být chráněn, což bohužel v případě OSA zas tak svobodné není.

Nejspíš by bylo v mém případě dobré být OSA zastupován, jelikož peníze, které OSA vybere

Autobus na cestě (7. díl)

Prostě najednou přijde ostrá zatáčka, která se po hřebenu serpentina-mi stáčí zpátky dolů do údolí. Ale nějak to nesedí, zdá se, že silnice i vesnička by měly přirozeně pokračovat dál. Dál, kde už není nic, jen modrá obloha a propast. Dál, kde se na obzoru po trajektorii silnice tyčí Nanda Devi. Pro Indy je to matka všech hor, a vůbec jim nevadí, že jí chybí nějaký ten metr k osmi tisícům. Majestátnost hory se přece nedá měřit na metry. Když tudy projíždíte brzy ráno za jasného počasí, sluneční paprsky na obloze přirozeně dokreslují pomyslnou silnici vedoucí stále rovně, až někam na onen svět. Dnes nezahneme zpět dolů, dnes pojedeme sluneční cestou, drazí cestující. Držte si klobouky, ačkoliv, už je nebudete potřebovat.

A už je tu finální rovinka. Motor jede na plné obrátky, cestující neměli šanci nic poznat. Je to jedna z desítek, vlastně stovek zatáček přímo nad srázem a všechny Raj zatím vybral. Stále předpokládají, že zatočí. Jen on ví. Pevně stiskne volant a místo toho sešlápne plyn až na podlahu. Přední kola opustila vozovku a zuřivě se točí na prázdně. Autobus je přesně ve zlomové fázi, ještě neklesá. Trvá to několik milisekund, kdy setrvačné síly motoru ženou vůz vpřed, jako by tu stále byla ta pomyslná silnice. To je ta chvíle, která připadá všem jako věčnost, to je ten moment promítnutí vašeho celého života, o kterém se neustále píše. Raj naposledy pohlédl na oltář boha Vishny, který měl umístěný přímo nad volantem. Jistě ví, že to vše se děje dle jeho vůle. Celé ty roky ho sloní bůh chránil před nehodou, dnes už jeho služby nepotřebuje.

Tomáš je ohromený strachem. Modlí se, doufá, že se převáží misky vah na stranu dobrých skutků, že mu bůh odpustí drobné prohřešky a pošle ho do ráje.

Muslimskému obchodníkovi z Rajastánu sedícímu vzadu se vybavila pasáž o smrti z koránu.

Každý máme tu svou pohádku na dobrou noc.

Ale kola autobusu točící se naprázdno to vše drtí. Nicota se blíží a třítí všechny ty pečlivě vykonstruované a do zblbnutí omílané pohádky.

A teprve teď jim to všem dochází. Už ví. Autobus padá do propasti.

Tomášova hlava narazila na přední sedadlo, téměř ztratil vědomí. Bože, ne, prosím, ještě ne, ještě jsem nedokončil tu povídku. Pracoval jsem na ní několik let – je tam všechno. Nechci odejít z tohoto světa, aniž bych tady cokoliv zanechal. Jako jepice, jako broky vystřelené nazdařbůh do oblohy. Vystřelí je, ale kam dopadnou? Koho to zajímá?

Ještě počkejte, paní s Kosou, jako to zpívá sedlák v té známé lidové písni staré několik staletí. Vždyť má právě před sklizní. A jakou, letos se zadařilo.

„Nech mě milá Smrti, mám já co činiti.“ prosí ji dotyčný. Ale naše krutá dáma je neoblomná. Tohle není žádný Smoljak s kosou, hochu. „Zanechaj obilí – stroj sa v rúcho bílé.“

Ale moudrost předků je zdá se nepřenositelná. V těch posledních momentech se všichni křečovitě držíme volantu, i když už to nemá smysl.

Lhal jsem jí. Ano, je to proto, že jsem jí lhal. James, zapřísáhlý odpůrce všeho nadpřirozeného, poprvé v životě ucítil „to něco“. To trapně

tušení, které vede všechny ty lidi, jimž se celý život vysmíval, ke kartářům, kněžím, astrologům a guruům. Nemohl to vysvětlit, jen věděl, že to přehnal. Že neměl zneužít tuhle nevinnou bytost vedle sebe. Ano, bylo to hloupé, nelogické a iracionální. Ale James věděl, že kdyby Katju nevyužil, neřítel by se teď střemhlav do propasti. Ještě ne, prosím, obracel se bůhví ke komu. Ano Bůh ví, možná právě k němu. Já se změním, nech mě to přežít a já slibuju, že se změním. Jen mě to nech přežít, prosím, prosím. Slibuju, svatosvatě slibuju, že jestli to přežiju, tak se svým životem opravdu něco udělám.

James neměl čas přemýšlet nad tím, co má být to „něco“. Co to znamená se svým životem něco udělat? Proč by měl James vést život méněcennější jen proto, že po něm nic dobrého nezůstalo? Má to snad z hlediska univerza nějaký význam? Záleží vůbec na tom, jestli jsi byl hodný člověk, anebo jsi celý život zaslápával jiné do země? Tenhle svět je postaven na smrti jiných. Zabít a sníst svoji oběť. Koho by měla zajímat bolest nějakého človíčka či zvířete? Všechny ty karmy, plusové body, odpustky, dobro a zlo, škatulky, jimiž vnímáme tento svět. Škatulky, které nemají tvář tvář smrti žádnou relevanci. Škatulky, jimiž se obelhávají i jinak velice inteligentní lidé, neschopni čelit zbytečnosti své vlastní existence.

Až budeš „ležet pár inčů pod zemí“, tak už bude všechno vedlejší.

Katja divoce vypískla. Ne, prosím, teď ne. Teď, když jsem objevila reiki, teď když jsem poznala Jamese. I já si přece zasloužím aspoň kousíček toho štěstí. Proč, proč má být moje cesta jen bolest a zklamání?

Nebyl tu, kdo by odpověděl na Katjiny otázky. Připustíme, že by Katja nikdy nežila a byla by jen imaginárním výtvozem nějakého pisálka. Zná snad on odpověď? Snad jen: Ale, tak nějak mě prostě sereš.

Karl zachytil Lene padající s ním, tak moc ji chtěl říct, že se omlouvá, že to byla všechno pitomost. Nestihl by zakřičet ani mám tě rád. Ale láska, co znamená láska, když se řítíte do propasti. Kdo přemýšlí o partnerovi a kdo se modlí, aby se jeho tělo nerozšmelovalo napadrt? Řešíte sebe, jen a jen sebe. Každý jsme v sobě sám, není čas lásku. Tohle sobectví je v nás zakódováno. Tak ses nemýlil, Karle, váš poslední rozhovor byl naprosto zbytečnou hádkou o ničem. Třeba je to tak lepší. Možná to pravdivěji vypovídá o tom, jací jste skutečně byli. Je to nekaširované. Není to žádné fotoalbum k dvacátému výročí, které si přijde vyzvednout manželka s obřím monoklem. Ne, čtenáře nezajímá, jak jste se milovali na pláži v Cornwallu, k čertu s vašimi zamilovanými vanami při svíčkách a levandulové pění! Čtenář chce vidět jizvy, šrámy a monokly.

Ách, konečně, prosby a sliby utichají v rachotu drolícího se kame-ní. A pak už jen lomoz a pád. Křik umírajících. Všechny nářky, lítosti a modlení míří spolu s autobusem do...no, nestyďme se to říct, jen si to řekněme pěkně nahlas:

do prdele!

KONEC

Vojtěch Landa

Uši a Vítr

Program Na křídlech ptáků

Večer spodních proudů

Večer věnovaný křtům nových knižních titulů Mikyho Marusjaka, Marie Čmelíkové a Lenky Hajdučkové.

sobota 21. března 2015, Brno, RC Brooklyn

19:00 ČMELDA & SPOL.: Nová kapela z Kyjova kolem zpěváka, soxofonisty a kytaristy Marka Čmelíka (dříve saxofon v kapele Špinavý nádobí), dále v kapele hraje syn Dan (el. basa a kytara) a dcera Bára (housle, zpěv). Kapelu doplňuje bubeník Jarek Krátký (kapela Koe) a Petr Cahlík (foukací harmonika).

20:00 LENKA HAJDUČKOVÁ: Básnířka a scénáristka z Banské Bystrice, narozena roku 1988, žijící převážně v Praze. Na Večeru spodních proudů pokřtí svoji první básnickou sbírku *Priestory v mojej hlave*.

20:20 POSTIŽENÁ OBLAST: Temná mělnická kapela hrající již od roku 1995. Loni vydali výbornou desku „Rubato“ u vydavatelství políř.

21:15 MARIE ČMELÍKOVÁ: Malířka a básnířka z Kyjova, narozena v roce 1988. Studovala malbu a grafiku ve Zlíně, v současné době bydlí v Brně a pracuje jako počítačový grafik. Na Večeru spodních proudů pokřtí svoji prvotinu *Knihla slasti – Ožanka*.

21:40 FREE JAZZ TRIO: Legendární olomoucká kapela vzniknuvší již v roce 1971, v současné podobě skupina hraje od roku 1989.

22:40 MIKY MARUSJAK POETIC BAND: Autorské čtení olomouckého básníka, autora haiku a organizátora převážně olomouckých poeticko-hudebních akcí Mikyho v doprovodu Ponorka bandu, který tvoří Sřevlík (kytara v Pět kilo ubrusu) a muzikanti ze sprátelené kapely Hynkovy zámky (Tomáš na basu a Cipísek na housle). Miky pokřtí sbírku haiku *Na křídlech ptáků*.

23:30 STBEND: Strážnická skupina hrající přibližně od roku 2001, ve které se sešlo to, co ve Strážnici zbylo z rozpadnuvších se souborů, ze souborů, které byly ve fázi rozpadu a ze souboru, který se ještě nerozpadl.

Úsporná kuchařka

Hadovka smrdutá

Smažená: plátky asi 4 mm i s rosolem (neobalovat!), pouze lehce osolit + mletý bílý pepř, (smažit) po 2 minutách z každé strany na rozpáleném sádle nebo oleji.

Nakládání: celé hadovky v osolené vodě vařit 10 minut, lák (povařit): 1/3 octa, 2/3 vody, bobkový list, celý pepř, nové koření apod., studeným lákem přelít vystydlé hadovky, navrch do sklenice lžičku oleje.

*Přepsáno z listu rukopisu I. M. J.
uchoval a redakci dodal arch. Ivo Motl.*

Cibule na smetaně

½ kg cibule nakrájíme na plátky, na másle do zlatova opečeme, zasympeme hl. moukou. Krátce restujeme, podlijeme horkou vodou, přidáme nastrohaný brambor a vše rozmícháme na kaši. Pak vše rozšleháme, aby kaše byla hladká. Nakonec přidáme smetanu a dosolíme. Kořeníme vopichem (libeček). Podává se k masu.

Zapečené zelí

Kousek uzeného bůčku uvaříme a necháme zchladnout. Ve vývaru uvaříme kroupy a zcedíme. Na rozpuštěném špeku podusíme cibuli s kysaným zelím. Pekáč vymastíme sádlem, na dno položíme plátky syrových brambor, na ně podušené zelí smíchané s kroupami a navrch položíme plátky bůčku. Zprudka pečeme a pak zalijeme smetanou zahuštěnou 1 lžící hl. mouky. Zapečeme do zlatova a podáváme s chlebem.

*Z Krkonošské kuchařky zapůjčené Sonnym Halasem v letech 80.
přepsala Maruška Řádková.*

např. z rádií, kde hrají mé písně, neskončily by všechny na kontě OSA, ale část z nich by se objevila na účtu mém. Na druhou stranu však, budu-li chtít hrát v mém oblíbeném nejmenovaném klubu a budu-li zastupován OSA, sdělí mi pořadatel akce, ať si koncert pořádám sám, že má s OSA jen problémy. Tedy budu-li někdy OSA zastupován, bude to jen z důvodu toho, abych OSA vzal peníze, které patří mně, avšak zároveň se stanu pořadatelem sebe samého. Jako periferní umělec mám jistě na kontě OSA jen drobné, ale též platí, dá-li mi každý člověk z planety Země korunu, budu miliardář. OSA mi trochu připomíná internetové uploadovací portály, kde platíš někomu za něco, co mu nepatří, a navíc v případě OSA ti to ještě zákon nařizuje.

(Nikola Brasko, muzikant, písničkář)

“ Účelem kolektivní správy práv podle tohoto zákona (dále jen “kolektivní správa”) je kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti.

Ať naši muziku hraje kdokoliv a kdekoliv, hlavně ať se hraje, stačí mi, aby to nebylo anonymně, tedy aby bylo jasné, že toto jsou Hrozně.

Nemám potřebu nechat se někým zastupovat, a v našem případě by to asi ani nemělo žádný smysl, v každém případě považuji všechny mě známé zastupitelské agentury za neférové až zlodějské.

(Jaromír Řehoř, baskytarista kapely Hrozně)

Toto téma jsme řešili v kapele několikrát – pro nás jsou to zloději, kteří se přizívají na systém, který si vymysleli. Nevím, proč by pořadatel měl platit OSA za koncert Yla, když my většinou hrajeme za dopravu nebo zadarmo, a to ještě skladby, které jsme sami vymysleli, nikoho nekopírujeme a OSA si za to vezme peníze – no není to ujetý? Myslím, že podobný názor budou mít všichni, které oslovíš.

(Ivo Cedivoda, klávesista kapely Ylo – africký slon)

Anketní otázky e-korespondencí.

Pokračování příště.

Zoužrazněné citace jsou pasáže z Autorského zákona

Doporučujeme:



SINGAPURŠTÍ DAILY RITUAL NA FESTIVALU KRÁKOR 2015

26.–28. června 2015, Ostopovice u Brna
Sedmnáctý ročník festivalu na vlně hořícího psa

Dále vystoupí: ZEMĚŽLUČ • MANCUSO • YLO AFRICKÝ SLON
MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY • TYRŠOVA SPOLEČNOST
INSANIA • PŮVODNÍ BUREŠ • SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE
BUDOÁR STARÉ DÁMY • JAPKA • PURE CITYZEN • SBLÍŽEN
ČOČKA • HROZNĚ, BLAHO 19 • KONFIDENT • TYRKYSFIRE
HLADOLET • 3+ • ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO • SPYTIHNĚV
JÁ JSEM POZNAL • TICHÉ LODI • HICKORY JACK • KLEC
SMUTNÝ HAVRAN • YHTEINEN MAKKARA a další...

Podrobně: SPODNIPROUDY.CZ Degustace: DRATAK.CZ

Tiché lodi & ŽEN
TICHÉ LODI ŽEN TOUR 2015

3/3 Praha, Souterrain
4/3 Mělník, Knihkupectví Zelva
5/3 Pelhřimov, Utopia
6/3 Náchod, Křemí Maštal
7/3 Mladá Boleslav, Antosh Pub
8/3 Brno, Chicago
10/3 Jihlava, Mystic Club
11/3 Vysocké Myto, Cajovna Capi
12/3 Ústí nad Labem, U Bláha beránka
13/3 Velké Losiny, Bukovnice
14/3 Jemnice, Knihkupectví Hejč
17/3 Olomouc, Muzeum umění
18/3 Přerov, Exit Music Bar

19/3 Brno, Mydlo
20/3 Rýmařov, Trnávka
21/3 Jereň, Pivovar Kontra
24/3 Liberec, Pivní Bar Asyl
25/3 Beskovice, Sídlení
26/3 Praha, Studentský klub Celetná
27/3 Olomouc, U Cíka
28/3 Rakovník, U Průdků
31/3 Břilava, Rock Pub Mladá
1/4 Ostrava, Absintový klub Les
2/4 Prostějov, Avatarka
3/4 Trávek, Na Staré radnici
4/4 Brno, RC Brooklyn

K dostání nové CD Tiché lodi „Časy vody“ i loňské CD ŽEN „Nafouknuté“.
Ten, kdo absolvoval všechny koncerty, obdrží kolektivní děkujeme vydavatelství EWR.

Tiché lodi (Praha)
Kytara a hlas na pomezí ticha a hudby
www.bandzone.cz/tichelodi

ŽEN (Brno)
underpop
www.skupinazen.cz

ELRS
EWR
RECORDS

KŘEPIČKÝ BIGBÍT 2015

Vypukne 6.6. ve 14 hodin

Pepa Křepický, Tiché lodi,
Sblížen, Hynkovy zámky,
Po pracovní době, SPB,
Nadivany skřivánek,
Hynkovy zámky
a COCK

oslava 50tín Petra Vojnara

TICHÉ LODI & ŽEN TOUR 2015

3. března – 4. dubna 2015: spodniproudy.cz

HRADČOVICE UNDERGROUND

22.–23. května 2015, Hradčovice, sklep

VEČER SPODNÍCH PROUDŮ

30. května 2015, Brno, RC Brooklyn, Bašty 6

Předplatné

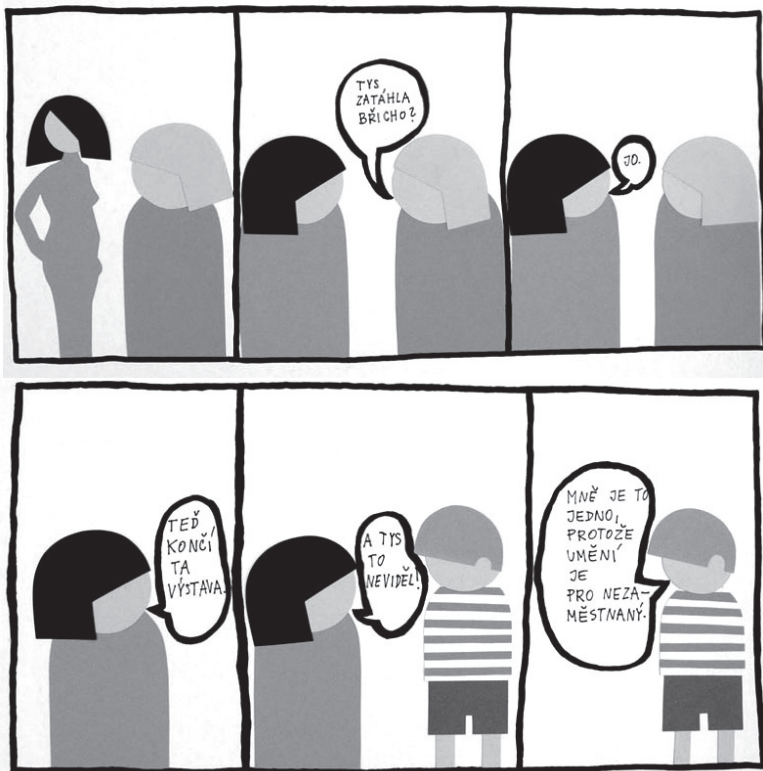
Uši a Vitr vycházejí nepravidelně, k příležitostným, výjimečným akcím 6x do roka. Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 25 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena. Předplatitelé automaticky získávají přílohy k vybraným čísly.
Info: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž

Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel
číslo připravili: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann, Ivoš Krejzek, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa a Kristián Čura

Oheň na střeše

Vláda České republiky chce od roku 2016 obnovit plošné odvody branců, tyto se mají týkat i něžného pohlaví. „Nejde o návrat k základní vojenské službě nebo povinným vojenským cvičením. Armáda i nadále zůstane v době míru postavena na profesionálních vojácích“, řekl k tématu Martin Stropnický (ANO), „Páteří naší obranyschopnosti musí být i nadále profesionální armáda“, komentoval Bohuslav Sobotka (ČSSD). „Neznamená to, že určitě vypukne válka, ale ta možnost je reálná a všichni na ni musíme být připraveni...“, vzpomínáte na katastrofický snímek Vlákna z roku 1984? ••• Banskobystrický občan Eric Tóth po nedávných antihomosexuálních vlnách na Slovensku raději emigroval do Brna, kde se veřejně přihlásil k homosexuální orientaci, z EZT se tak stává E4T a jezdí zásadně šalinou čtvorkou ••• Minimální mzda v ČR v rámci Evropy plove těsně u dna, na nižší minimum si přijdou jen v Bulharsku, Rumunsku a v Litvě ••• List The Guardian spekuluje o nemoci Vladimíra Putina. Putin ruší schůzky, byly zveřejněny jeho staré fotografie. Současně v sibiřské tundře přibývá záhadných kráterů, které začaly být pozorovány v loňském roce. Dva z kráterů se proměnily v jezera, na jejichž hladině lze vypožarovat úniky plynu. Nabízí se otázka: má ruský prezident potíže s plynatostí? ••• U Lanžhota se toulá medvěd ••• Pokus o postautocensuru proběhl po více jak patnácti letech v kolektivním rozhovoru s kapelou Idiot Crusoe zveřejněném ve druhém čísle Revue DNO v listopadu 2004. Dotazovaný MM požadoval v elektronické verzi rozhovoru na webu christiania.cz změnu odpovědi na otázku „Co tě na I.C. bavilo?“ .Z původní „Bavilo mě, že jsem při hraní mohl hultit, jíst lysohlávky a chlastat, což se u Fibichova úlisu nedalo. To ale taky byla vada. No a celková přátelská atmosféra.“ na odpověď „Celková přátelská atmosféra“. Rozhovor nakonec zůstal v původním znění, s pozmeněných jménem někdejšího člena přišla kapela o hudebníka a získala fantoma ••• Transgender: v brněnské restauraci Chicago 30 byla potvrzena existence třetí toalety ••• Server BBC informoval o švédské firmě Epicenter, která nechala očipovat více jak čtyřista svých zaměstnanců. Namísto píchaček jednorázové injekce podkožního implantátu velikosti rýže. Snazší ovládání kopírky a v budoucnu i vidina sendviče v kantýně.



Knížku komiksů Venduly Chalánkové distribuuje: drevenacikada.cz